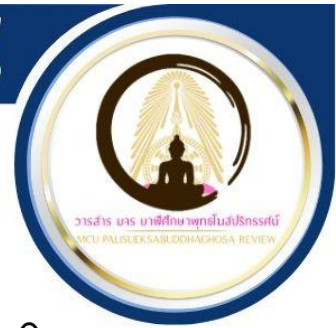

การบริหารงานวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษายุคดิจิทัลในโรงเรียนขยายโอกาส
ทางการศึกษาอำเภอพร้าว สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา
เชียงใหม่ เขต 2

Academic Administration of School Administrators within the Digital Era
in Educational Opportunity Expansion Schools in Phrao District Under
the Chiang Mai Primary Educational Service Area Office 2

ณัฐนันท์ ศรีกันญา, Natthanan Srikanya¹

E-mail : g673302066@northcm.ac.th

สิทธิชัย มุลเขียน²

Sittichai Munkhian

E-mail : Sittichai@northcm.ac.th

Received: February 16, 2026 Revised: July 6, 2026

Accepted: July 19, 2026

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาและ 2) ศึกษาแนวทางการพัฒนาการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาในอำเภอพร้าว สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้บริหาร จำนวน 103 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วยแบบสอบถาม มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.88 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการสัมภาษณ์เลือกแบบเจาะจง จำนวน 7 คน ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหา (Content Analysis) สังกเคราะห์ข้อมูลเป็นความเรียง และได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติแบบบรรยาย

¹ นักศึกษาศาสาวิชาบริหารการศึกษา คณะสังคมศาสตร์และศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยนอร์ท-เชียงใหม่
Student in Educational Administration Faculty of Social Sciences and Liberal Arts, North-Chiang Mai University

² อาจารย์ที่ปรึกษา คณะสังคมศาสตร์และศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยนอร์ท-เชียงใหม่
Advisor Administration Faculty of Social Sciences and Liberal Arts, North-Chiang Mai University

ผลการวิจัยพบว่า การบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาโดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านการพัฒนาสื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยีเพื่อการศึกษาอยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมาคือ ด้านการนิเทศการศึกษา อยู่ในระดับมาก ด้านการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา อยู่ในระดับมาก และด้านที่มีค่าเฉลี่ยลำดับสุดท้ายคือ ด้านการวัดผลและประเมินผล อยู่ในระดับมาก พบว่า ผู้บริหารสถานศึกษาควรเร่งส่งเสริมการนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาประยุกต์ใช้ในการวัดผลและประเมินผลซึ่งเป็นด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด โดยบูรณาการร่วมกับจุดแข็งด้านการพัฒนาสื่อและนวัตกรรม และสนับสนุนการตัดสินใจของผู้บริหารให้ครอบคลุมทุกมิติมากยิ่งขึ้น และมุ่งเน้นการใช้สารสนเทศเพื่อการตัดสินใจเชิงกลยุทธ์ผ่านแดชบอร์ด ติดตามผลแบบเรียลไทม์ ควบคู่ไปกับการบริหารจัดการโครงสร้างพื้นฐานดิจิทัลให้เหมาะสมกับบริบทพื้นที่ทางไกล เพื่อยกระดับคุณภาพการศึกษาอย่างยั่งยืนในยุคดิจิทัล

คำสำคัญ: การบริหารงานวิชาการ; ยุคดิจิทัล; สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา

Abstract

This research aimed to: 1) study academic administration in the digital era of school administrators, and 2) examine guidelines for developing academic administration in the digital era of school administrators in educational opportunity expansion schools in Phrao District under the Chiang Mai Primary Educational Service Area Office 2. The sample consisted of 103 school administrators. The research instrument was a questionnaire with a reliability coefficient of 0.88. The statistics used for data analysis included percentage, mean, and standard deviation. In addition, in-depth interviews were conducted with 7 purposively selected participants. The qualitative data were analyzed using content analysis and synthesized into a descriptive narrative. Descriptive statistics were also employed for data analysis.

The findings revealed that the overall level of digital-era academic administration by school administrators was high. When considering individual aspects, the development of instructional media, innovations, and educational technology was at the highest level, followed by educational supervision, school curriculum development, and measurement and evaluation, which had the lowest mean but remained at a high level. The results indicated that school administrators should urgently promote the application of digital technology in measurement and evaluation, the dimension with the lowest mean, by integrating it with existing strengths in media and innovation development, supporting more comprehensive managerial decision-making. Furthermore, emphasis should be placed on the use of information for strategic decision-making through dashboards with real-time monitoring, alongside effective management of digital infrastructure appropriate to remote-area contexts, in order to sustainably enhance educational quality in the digital era.

Keywords: Academic Administration; Digital Era; Primary Educational Service Area Office

บทนำ

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มุ่งเน้นการกระจายอำนาจให้สถานศึกษา บริหารงานวิชาการได้อย่างอิสระและคล่องตัว เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้เรียนและท้องถิ่นผ่าน การมีส่วนร่วมของทุกฝ่าย โดยมีภารกิจหลักตามมาตราสำคัญ ได้แก่ การจัดกระบวนการเรียนรู้และแหล่ง เรียนรู้ตลอดชีวิต (ม.24-25) การประเมินผู้เรียนและพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาให้สอดคล้องกับภูมิ ปัญญา (ม.26-27) การส่งเสริมการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน (ม.30) ตลอดจนการประกันคุณภาพ ภายใน (ม.48) และการพัฒนาขีดความสามารถในการใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษา (ม.66) เพื่อสร้างความ เข้มแข็งและยกระดับคุณภาพการจัดการศึกษาอย่างยั่งยืน

ปัจจุบันเทคโนโลยีดิจิทัลมีความเจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว จึงส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทาง การศึกษาที่หลากหลาย ทั้งในด้านรูปแบบการจัดการศึกษา ด้านการเรียนรู้ ด้านบทบาทของผู้สอนและ นักเรียน ด้านเทคโนโลยีทางการศึกษา รวมถึงด้านความรู้และทักษะ สำคัญในยุคดิจิทัลที่มีความแตกต่าง และเปลี่ยนแปลงไปโดยสิ้นเชิง ดังนั้นการบริหารสถานศึกษาในยุคดิจิทัล จึงจำเป็นต้องปรับเปลี่ยนให้ เหมาะสมกับยุคสมัย โดยอาศัยบทบาทผู้นำของผู้บริหารสถานศึกษาในยุคดิจิทัล ความรู้ด้านเทคโนโลยี สารสนเทศที่ทันสมัย และการนำเทคโนโลยีดิจิทัล เข้ามาประยุกต์ใช้ในการดำเนินงาน จะทำให้การ บริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลเกิดประสิทธิภาพ เหมาะสมทันสมัยและเท่าทันต่อการเปลี่ยนแปลงทั้งใน ปัจจุบันและอนาคต (สุเมธ งามกนก, 2564 : 14)

การบริหารงานวิชาการยุคดิจิทัลต้องมุ่งเน้นการนำเทคโนโลยีมาปรับปรุงระบบการเรียนการสอน ผ่านแพลตฟอร์ม (Platform-based learning) เพื่อตอบสนองความสามารถรายบุคคลตามแนวคิดของ ภาณุ พงศ์ ธีรศร (2567 : 62) ซึ่งสอดคล้องกับกลยุทธ์ของ สพพ.เชียงใหม่ เขต 2 ที่มุ่งส่งเสริมทักษะ Digital Life & Learning สู่ความเป็นเลิศในศตวรรษที่ 21 อย่างไรก็ตาม แม้ผลประเมินด้านการบริหารงานวิชาการ ภาพรวมจะอยู่ในระดับดีเยี่ยม แต่การพัฒนาสู่องค์กรแห่งการเรียนรู้ดิจิทัลยังอยู่ในระดับปรับปรุง จึงเป็น ความท้าทายสำคัญที่ต้องเร่งขับเคลื่อนนวัตกรรมเพื่อยกระดับองค์กรสู่ความยั่งยืนตามวิสัยทัศน์ที่กำหนดไว้

ผู้บริหารและบุคลากรทางการศึกษาเห็นพ้องว่า แม้การบริหารงานวิชาการจะมีคุณภาพดีเยี่ยม แต่ การพัฒนาสู่องค์กรแห่งการเรียนรู้ในยุคดิจิทัลยังติดขัดด้านวัฒนธรรมองค์กร สมรรถนะดิจิทัล และการะ งานที่ทับซ้อน การใช้เทคโนโลยีส่วนใหญ่จำกัดเพียงงานธุรการและวิชาการพื้นฐาน แต่ยังขาดระบบจัดการ ความรู้ (Knowledge Management) ที่เชื่อมโยงสู่การเรียนรู้ร่วมกันอย่างแท้จริง สอดคล้องกับแนวคิดของ หทัยชนก พรหมสว่างศิลป์ (2566 : 17) ที่ระบุว่า การบริหารต้องปรับตัวให้ทันการเปลี่ยนแปลงเพื่อ

ยกระดับคุณภาพผู้เรียนและตอบสนองต่อโลกยุคใหม่ จึงจำเป็นต้องเร่งพัฒนาคุณภาพการศึกษาทั้งระบบอย่างจริงจังและต่อเนื่องเพื่อขับเคลื่อนองค์การให้เต็มศักยภาพ

จากเหตุผลและความสำคัญที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่า การบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัล มีความสำคัญต่อผู้บริหารสถานศึกษายุคดิจิทัล ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาการบริหารงานวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษายุคดิจิทัลในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาอำเภอพร้าว สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 2 และศึกษาแนวทางในการพัฒนาการบริหารงานวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษายุคดิจิทัลในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาอำเภอพร้าว สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 2 ใช้ข้อมูลเป็นแนวทางในการบริหารงานวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษายุคดิจิทัลได้ และหน่วยงานทางการศึกษาหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง สามารถนำข้อมูลไปประยุกต์ใช้ในการวางแผนระบบบริหารงานวิชาการให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาในอำเภอพร้าว สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 2
2. เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนาการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาในอำเภอพร้าว สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 2

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้มุ่งศึกษาการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาในอำเภอพร้าว สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 2 รูปแบบการวิจัยผสานวิธี ขั้นตอนการดำเนินการ ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาด้านเนื้อหา/เอกสาร/แนวคิดทฤษฎี/กฎระเบียบ (Documentary Study)

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาการบริหารงานวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษายุคดิจิทัลในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาอำเภอพร้าว สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 2 โดยครอบคลุมเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับประเด็นสำคัญ โดยใช้กรอบแนวคิดตามแนวคิดของ ปาริฉัตร โชติชนะ (2560 : 21) เกตกรก สวดยคำขาว (2561 : 42) จิราวัฒน์ กระจำงดี (2562 : 23) ประยูร อิมสวัสดิ์ (2565 : 36) นารี ปราถนาม (2566 : 51) จุฑามาต จุมปู (2567 : 19) ศิริณภา บัวพัฒน์ (2568 : 28) มาสรุปเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัย ซึ่งมีองค์ประกอบการบริหารงานวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษายุคดิจิทัล 4 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา 2) ด้านการวัดผลและประเมินผล 3) ด้านการพัฒนาสื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา 4) ด้านการนิเทศการศึกษา

ขั้นตอนที่ 2 ประชากรและผู้ให้ข้อมูล

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ คือ ผู้บริหารสถานศึกษา และข้าราชการครูของโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาอำเภอพร้าว สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 2 ประจำปีการศึกษา 2567 ประกอบด้วย ผู้บริหารสถานศึกษา จำนวน 11 คน และข้าราชการครู 122 คน รวมทั้งสิ้น 133 คน จากโรงเรียน จำนวน 10 โรงเรียน (แผนปฏิบัติการประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2568 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 2, 2568 : 66)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ ประกอบด้วย ผู้บริหารสถานศึกษา จำนวน 10 คน และข้าราชการครู จำนวน 93 คน รวมทั้งสิ้น 133 คน จาก 10 โรงเรียน ของโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาอำเภอพร้าว สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 2 ประจำปีการศึกษา 2568

ขั้นตอนที่ 3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1) แบบสอบถาม แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check list) ประกอบด้วยเพศ อายุ ระดับการศึกษา ตำแหน่ง และประสบการณ์การทำงาน

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามการบริหารงานวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษายุคดิจิทัลในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาอำเภอพร้าว สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 2 มี 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา ด้านการวัดผลและประเมินผล ด้านการพัฒนาสื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา ด้านการนิเทศการศึกษา

2) แบบสัมภาษณ์ แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างเกี่ยวกับแนวทางการบริหารงานวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษายุคดิจิทัลในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาอำเภอพร้าว สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 2 กำหนดประเด็นการสัมภาษณ์จากแบบสอบถามแต่ละด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด

ขั้นตอนที่ 4 การรวบรวมข้อมูล

ศึกษาการบริหารงานวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษายุคดิจิทัลในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาอำเภอพร้าว สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 2

1. แบบสอบถาม

1.1 นำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับโรงเรียนชุมชนวัดซอแล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 2 แล้วนำไปหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha – Coefficient) ตามวิธีของครอนบาค Lee J. Cronbach (บุญชม ศรีสะอาด, 2560 : 15) ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.88

1.2 นำเครื่องมือที่ผ่านการทดลองใช้แล้วเสนออาจารย์ที่ปรึกษาการดำเนินงานวิจัย เพื่อขอรับคำแนะนำและปรับปรุงแก้ไข เพื่อจัดทำเครื่องมือฉบับสมบูรณ์

1.3 นำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

2. แบบสัมภาษณ์

2.1 ผู้วิจัยได้กำหนดวัน เวลา และสถานที่สัมภาษณ์ให้ข้อมูล

2.2 ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้การสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง โดยการกำหนดข้อคำถามออกเป็นประเด็นให้ครอบคลุมและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์

2.3 ก่อนทำการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยได้แจ้งวัตถุประสงค์ของการสัมภาษณ์ โดยขออนุญาตจดบันทึก บันทึกเสียง และบันทึกภาพระหว่างการสัมภาษณ์ แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันอย่างอิสระ

ขั้นตอนที่ 5 การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพศึกษาการนิเทศภายในสถานศึกษาของผู้บริหารสถานศึกษายุคดิจิทัลในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาอำเภอพร้าว สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 2

การวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้แบบสอบถาม มีขั้นตอนดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1.1 นำแบบสอบถามที่มีข้อมูลสมบูรณ์มาจัดระเบียบข้อมูลลงรหัส

1.2 วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ตำแหน่ง และประสบการณ์การทำงาน โดยใช้ค่าความถี่ (Frequency) และร้อยละ (Percentage) แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบการบรรยาย

1.3 วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพการบริหารงานวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษายุคดิจิทัลในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาอำเภอพร้าว สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 2 ด้วยโปรแกรมประมวลผลคอมพิวเตอร์ โดยหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

วิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง จากการสัมภาษณ์ใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis) โดยการจัดหมวดหมู่ของข้อมูลตามหัวข้อหลักที่กำหนดไว้มาสรุปข้อมูล และนำเสนอโดยวิธีเชิงพรรณนา

ขั้นตอนที่ 6 สรุปผลการวิจัย และอภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัย

1) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาในอำเภอพร้าว สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 2 พบว่า การบริหารงานวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษายุคดิจิทัลในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาอำเภอพร้าว สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 2 โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.48$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านการวัดผลและประเมินผล อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.55$) รองลงมาคือ ด้านการนิเทศการศึกษา อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.49$) ด้านการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.45$) และด้านที่มีค่าเฉลี่ยลำดับสุดท้ายคือ ด้านการพัฒนาสื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยีเพื่อการศึกษาอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.44$)

ตาราง 1 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานการบริหารงานวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษายุคดิจิทัลในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาอำเภอพร้าว สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 2 โดยรวมรายด้าน

การบริหารงานวิชาการของผู้บริหารยุคดิจิทัล	ระดับปฏิบัติ		
	($\bar{X}$)	(S.D.)	แปลผล
ด้านการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา	4.45	0.71	มาก
ด้านการวัดผลและประเมินผล	4.55	0.71	มากที่สุด
ด้านการพัฒนาสื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา	4.44	0.69	มาก
ด้านการนิเทศการศึกษา	4.49	0.71	มาก
โดยรวม	4.48	0.71	มาก

2) ผลการวิเคราะห์แนวทางพัฒนาการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาในอำเภอพร้าว สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 2

ด้านการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา ควรเริ่มจากการกำหนดวิสัยทัศน์ด้านการจัดการศึกษาที่ชัดเจน สอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลาง นโยบายการศึกษา และการเปลี่ยนแปลงของสังคมดิจิทัล โดยใช้ข้อมูลพื้นฐานของผู้เรียน ชุมชน และท้องถิ่นอย่างเป็นระบบในการวิเคราะห์และประกอบการตัดสินใจ เพื่อออกแบบ ปรับปรุง หรือจัดทำหลักสูตรสถานศึกษาให้เหมาะสมกับบริบทพื้นที่ ทั้งนี้ กระบวนการพัฒนาหลักสูตรควรเปิดโอกาสให้ครูและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องมีส่วนร่วม ส่งเสริมการบูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัลและภูมิปัญญาท้องถิ่น เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีสมรรถนะรอบด้านและสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมดิจิทัลได้อย่างมีคุณภาพ

ด้านการวัดผลและประเมินผล ผู้บริหารควรเป็นผู้นำในการกำหนดนโยบายและระบบการประเมินผลที่มุ่งเน้นการประเมินตามสภาพจริงและสมรรถนะของผู้เรียน ควบคู่กับการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวม วิเคราะห์ และใช้ข้อมูลผลการประเมินเพื่อพัฒนาคุณภาพการจัดการเรียนรู้ ทั้งนี้ กระบวนการวัดผลและประเมินผลควรมีความหลากหลาย สอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลาง และบริบทของโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา อย่างไรก็ตาม ผู้ให้สัมภาษณ์เห็นตรงกันว่าปัญหาที่สำคัญในยุคดิจิทัล ได้แก่ ความไม่พร้อมด้านทักษะดิจิทัลของครู ความเหลื่อมล้ำด้านอุปกรณ์และเครือข่ายอินเทอร์เน็ตของผู้เรียน ความไม่เป็นเอกภาพของระบบข้อมูลการประเมิน และภาระงานด้านเอกสารที่ยังคงมีอยู่ ซึ่งจำเป็นต้องได้รับการพัฒนาและแก้ไขอย่างเป็นระบบเพื่อยกระดับคุณภาพการวัดผลและประเมินผลในสถานศึกษาอย่างยั่งยืน

ด้านการพัฒนาสื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา ควรมุ่งเน้นการบริหารจัดการโครงสร้างพื้นฐานด้าน ICT ให้มีความพร้อมและเพียงพออย่างทั่วถึง ควบคู่กับการส่งเสริมและพัฒนาทักษะดิจิทัลของครูและบุคลากรอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้สามารถผลิตและใช้สื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยีที่หลากหลาย เหมาะสมกับบริบทของผู้เรียนและโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา ทั้งนี้ ผู้บริหารควรมีบทบาทในการกำหนดนโยบาย สนับสนุนทรัพยากร และสร้างระบบการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ เพื่อให้การใช้เทคโนโลยีเกิดประโยชน์สูงสุด ลดความเหลื่อมล้ำทางการศึกษา และยกระดับคุณภาพการจัดการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมดิจิทัลอย่างยั่งยืน

ด้านการนิเทศการศึกษา ผู้บริหารควรปรับบทบาทการนิเทศจากการควบคุมตรวจสอบไปสู่การนิเทศเชิงพัฒนา โดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเป็นเครื่องมือในการกำกับติดตาม ให้คำปรึกษา และสะท้อนผลการจัดการเรียนรู้อย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง ทั้งนี้ การนิเทศควรส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครู เปิดโอกาสให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้และการเรียนรู้ร่วมกันผ่านแพลตฟอร์มดิจิทัล รวมถึงการนิเทศแบบเพื่อนช่วยเพื่อน เพื่อพัฒนาศักยภาพครูและยกระดับคุณภาพการจัดการเรียนรู้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา อำเภอฟัวว์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 2 อย่างยั่งยืน

อภิปรายผลการวิจัย

1) การบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาในอำเภอฟัวว์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 2 พบว่า

การบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาในอำเภอฟัวว์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 2 โดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยด้านสื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือด้านการนิเทศการศึกษา สะท้อนให้เห็นว่าผู้บริหารให้ความสำคัญกับการนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาใช้สนับสนุนการบริหารจัดการและการจัดการเรียนรู้สอดคล้องกับนโยบายการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการและ สพฐ. รวมถึงบริบทของโรงเรียนขยายโอกาสที่ได้รับการสนับสนุนโครงสร้างพื้นฐานด้าน ICT อย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้การใช้สื่อนวัตกรรม และเทคโนโลยีมีประสิทธิภาพและตอบสนองความหลากหลายของผู้เรียน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ จักร พรสุภาพ (2559) และ สุวิมล ว่องวาณิช (2560) ที่ชี้ว่าเทคโนโลยีเป็นกลไกสำคัญในการยกระดับคุณภาพการบริหารงานวิชาการและการจัดการเรียนรู้ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ นพดล อารมณรัตน์ (2560) พิพัฒน์พงศ์ ม่วงกล้า (2563) พบว่าการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในการบริหารงานวิชาการช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการนิเทศ การวัดผล และการพัฒนาครูอย่างเป็นระบบ ขณะเดียวกันด้านการนิเทศการศึกษาที่อยู่ในระดับมาก สะท้อนบทบาทผู้บริหารในการให้คำปรึกษา การนิเทศออนไลน์ และการขับเคลื่อน PLC ซึ่งสอดคล้องกับ ศิริพร อิ่มชื่น (2566) และเพิ่มพูน รมศรี (2558) ที่เน้นการนิเทศเชิงพัฒนาและการมีส่วนร่วมของครู ด้านการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาและการวัดผล ประเมินผลแม้มีค่าเฉลี่ยรองลงมาแต่ยังอยู่ในระดับมาก แสดงถึงความสำคัญของการออกแบบหลักสูตรให้

สอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางและการใช้การประเมินเพื่อพัฒนา ซึ่งสอดคล้องกับ สุวิมล ว่องวาณิช (2560) ชนาพร เมษดี (2564) และ วรลักษณ์ อาจวิชัย (2565) โดยสรุปผลการศึกษานี้ยืนยันว่าการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลที่เน้นเทคโนโลยี การนิเทศเชิงพัฒนา และการใช้ข้อมูลเพื่อปรับปรุงการเรียนรู้ เป็นปัจจัยสำคัญในการยกระดับคุณภาพการศึกษาของโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาอย่างยั่งยืน

2) แนวทางการพัฒนาการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาในอำเภอพร้าว สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 2 พบว่า

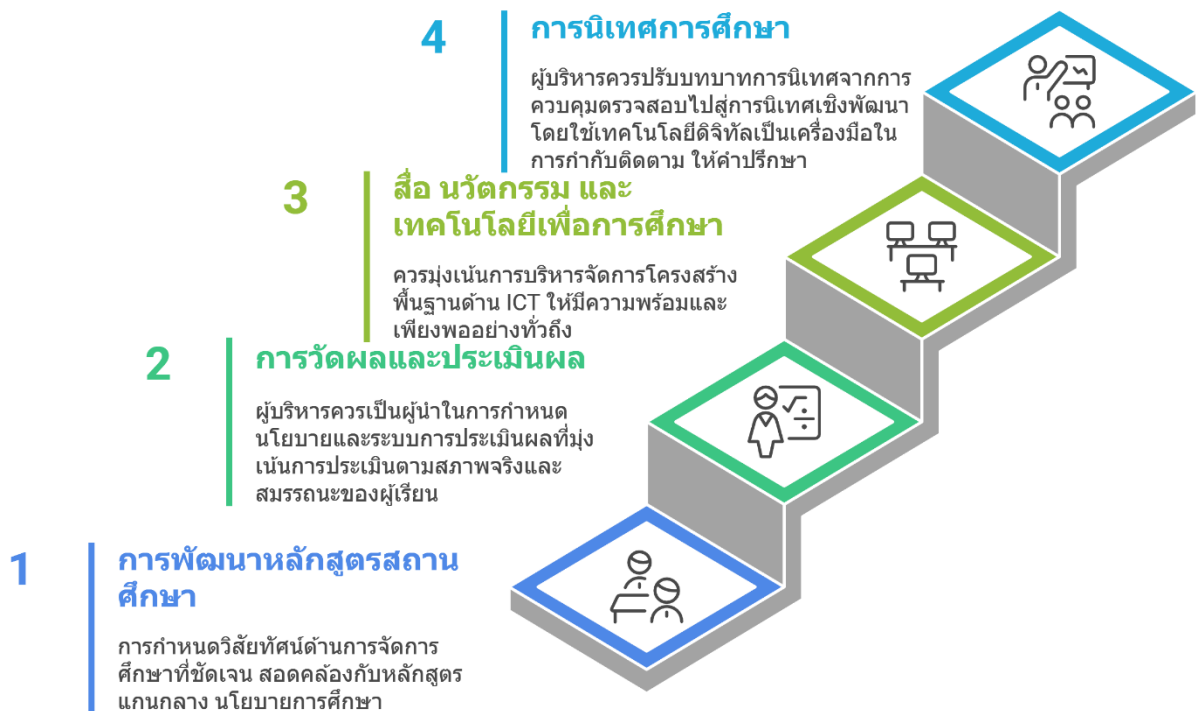
ด้านการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา ควรกำหนดวิสัยทัศน์การจัดการศึกษาที่ชัดเจน สอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลาง นโยบายการศึกษา และการเปลี่ยนแปลงของสังคมดิจิทัล โดยใช้ข้อมูล ผู้เรียน ชุมชน และท้องถิ่นอย่างเป็นระบบเป็นฐานในการตัดสินใจ เพื่อออกแบบและปรับปรุงหลักสูตรให้เหมาะสมกับบริบทพื้นที่ กระบวนการพัฒนาหลักสูตรควรเปิดโอกาสให้ครูและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องมีส่วนร่วม ส่งเสริมการบูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัลและภูมิปัญญาท้องถิ่น เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีสมรรถนะรอบด้าน สอดคล้องกับแนวคิดของ ศิวะลักษณ์ มหาชัย (2565) ที่เน้นความสามารถของสถานศึกษาในการพัฒนาหลักสูตรภายใต้กรอบหลักสูตรแกนกลาง และงานวิจัยของ ยุทธชัย ราชดา (2566) ที่ชี้ว่าการพัฒนาหลักสูตรแบบมีส่วนร่วมมีความเหมาะสมและเป็นไปได้ในระดับสูง โดยเฉพาะด้านการกำกับดูแลคุณภาพ

ด้านการวัดผลและประเมินผล ผู้บริหารควรเป็นผู้นำในการกำหนดนโยบายและระบบการประเมินที่เน้นการประเมินตามสภาพจริงและสมรรถนะของผู้เรียน ควบคู่กับการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการเก็บรวบรวม วิเคราะห์ และใช้ข้อมูลเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ กระบวนการประเมินควรมีความหลากหลาย และสอดคล้องกับบริบทของโรงเรียนขยายโอกาส อย่างไรก็ตาม ยังมีข้อจำกัดด้านทักษะดิจิทัลของครู ความเหลื่อมล้ำด้านอุปกรณ์ ระบบข้อมูลที่ไม่เป็นเอกภาพ และภาระงานเอกสาร ซึ่งต้องได้รับการแก้ไขอย่างเป็นระบบ สอดคล้องกับแนวคิดของ ทิศนา ขัมมณี (2560) และผลการวิจัยของ อนุวัฒน์ สุวรรณมาตย์ (2560) ที่เสนอรูปแบบการบริหารงานวัดและประเมินผลอย่างเป็นระบบและมีความเหมาะสมในระดับมาก

ด้านสื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา ควรมุ่งพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้าน ICT ให้มีความพร้อมและเพียงพออย่างทั่วถึง ควบคู่กับการส่งเสริมทักษะดิจิทัลของครูและบุคลากรอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้สามารถผลิตและใช้สื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยีได้อย่างเหมาะสมกับผู้เรียนและบริบทโรงเรียนขยายโอกาส ผู้บริหารควรมีบทบาทในการกำหนดนโยบาย สนับสนุนทรัพยากร และสร้างระบบการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ เพื่อลดความเหลื่อมล้ำและยกระดับคุณภาพการจัดการเรียนรู้ สอดคล้องกับแนวคิดของ สุรศักดิ์ ปาเฮ (2561) และงานวิจัยของ สุกัญญา แสงเดือน (2562) ที่ชี้ว่าบทบาทผู้บริหารด้านเทคโนโลยีมีส่วนสำคัญต่อความยั่งยืนของคุณภาพการศึกษา

ด้านการนิเทศการศึกษา ผู้บริหารควรปรับบทบาทจากการนิเทศเชิงควบคุมไปสู่การนิเทศเชิงพัฒนา โดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเป็นเครื่องมือในการกำกับติดตาม ให้คำปรึกษา และสะท้อนผลการจัดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง การนิเทศควรส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครู เปิดพื้นที่ให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ผ่านแพลตฟอร์มดิจิทัลและการนิเทศแบบเพื่อนช่วยเพื่อน เพื่อพัฒนาศักยภาพครูอย่างยั่งยืน สอดคล้องกับแนวคิดของ สุวิมล ว่องวาณิช (2560) และผลการวิจัยของ ยุทธศักดิ์ หาดเคลือบ (2564) ที่ชี้ว่าการประเมินผลและการปรับปรุงอย่างต่อเนื่องเป็นหัวใจของการนิเทศที่มีประสิทธิภาพ

องค์ความรู้ใหม่

ภาพ 1 แนวทางการพัฒนาการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาในอำเภอพร้าว สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 2

บทสรุป

แนวทางการพัฒนาการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาในอำเภอพร้าว สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 2 พบว่า **สถานศึกษา** ควรมุ่งพัฒนาระบบบริหารจัดการทางวิชาการในยุคดิจิทัลอย่างเป็นระบบ โดยเน้นการจัดการโครงสร้างพื้นฐานด้าน ICT ให้พร้อมและทั่วถึง ลดความเหลื่อมล้ำและเพิ่มโอกาสการเข้าถึงการเรียนรู้ **ผู้บริหารสถานศึกษา** ควรพัฒนามาบทบาทความเป็นผู้นำทางวิชาการและผู้นำการเปลี่ยนแปลง กำหนดวิสัยทัศน์และนโยบายที่สอดคล้องกับบริบทโรงเรียนขยายโอกาส ใช้ข้อมูลพื้นฐานในการตัดสินใจ ปรับลดภาระงานที่ไม่จำเป็น และสร้างเครือข่ายความร่วมมือกับภาคีต่าง ๆ เพื่อระดมทรัพยากรและลด

ช่องว่างทางดิจิทัล ควบคู่กับการพัฒนาระบบนิเทศ การวัดผล และการประเมินผลที่ยืดหยุ่น เน้นการประเมินเพื่อพัฒนา และสร้างวัฒนธรรมองค์กรเชิงกลยุทธศาสตร์ ทั้งนี้ ครู ควรพัฒนาทักษะดิจิทัล การจัดการเรียนรู้เชิงรุก การใช้สื่อและนวัตกรรมอย่างเหมาะสม เปิดรับการนิเทศและการสะท้อนผลการสอน เข้าร่วมชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ แลกเปลี่ยนแนวปฏิบัติที่ดี และพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง เพื่อยกระดับคุณภาพการจัดการเรียนรู้และผลลัพธ์ของผู้เรียนอย่างยั่งยืน

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรขยายกลุ่มตัวอย่างไปยังโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาในอำเภอหรือสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอื่น เพื่อเปรียบเทียบผลการวิจัยและเพิ่มความครอบคลุมของข้อค้นพบ
2. ควรศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อประสิทธิผลการบริหารงานวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษายุคดิจิทัล เช่น ภาวะผู้นำดิจิทัล วัฒนธรรมองค์กร ทักษะดิจิทัลของครู และการสนับสนุนจากหน่วยงานต้นสังกัด
3. ควรศึกษาการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลและระบบสารสนเทศทางการศึกษาในการนิเทศ การวัดผล และการประเมินผลอย่างเป็นรูปธรรม เพื่อหาแนวทางลดภาระงานของครูและเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการข้อมูลในสถานศึกษา
4. ควรศึกษารูปแบบการบริหารจัดการทรัพยากรทางการศึกษาแบบกลุ่มโรงเรียน (Cluster) หรือเครือข่ายโรงเรียนพี่โรงเรียนน้อง ในการใช้ทรัพยากรสื่อดิจิทัลและบุคลากรร่วมกัน เพื่อแก้ปัญหาการขาดแคลนในโรงเรียนขยายโอกาสขนาดเล็ก
5. ควรมีการศึกษาผลกระทบของการใช้เทคโนโลยีที่มีต่อสุขภาวะทางจิตและพฤติกรรมของนักเรียนในโรงเรียนขยายโอกาส และค้นหารูปแบบการบริหารงานกิจการนักเรียนที่ช่วยสร้างภูมิคุ้มกันทางดิจิทัล (Digital Citizenship) ให้กับเด็กกลุ่มนี้อย่างเป็นรูปธรรม
6. ควรศึกษาโมเดลความสำเร็จ (Success Case Study) ของผู้บริหารโรงเรียนขยายโอกาสในพื้นที่ห่างไกล ที่สามารถบริหารจัดการวิชาการเป็นเลิศได้ภายใต้ข้อจำกัด เพื่อนำมาถอดบทเรียนเป็นแนวทางปฏิบัติ (Guideline) ให้กับผู้บริหารท่านอื่นนำไปปรับใช้

เอกสารอ้างอิง

- เกตกนก สวยคำขาว. (2562). การบริหารงานวิชาการของโรงเรียนราชินีบูรณะ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- จักร พรสุภาพ. (2559). การบริหารงานวิชาการของโรงเรียนในอำเภอสะเมิง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 2. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. <https://cmudc.library.cmu.ac.th/frontend/Info/item/dc:142669>

- จิรารัตน์ กระจำนง. (2562). การศึกษากลยุทธ์การบริหารงานวิชาการของโรงเรียนขยายโอกาสใน
อำเภอขุนยวม จังหวัดแม่ฮ่องสอน. มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.
- จุฑามาศ จุมปู และ ธดา สิทธิธาดา. (2567). แนวทางการบริหารงานวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษาใน
ยุคดิจิทัล โรงเรียนบ้านทุ่งประชาสรรค์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปราชญ์บุรี
เขต 2. วารสารวิชาการ มจร.บุรีรัมย์, 9(2).
- ชนาพร เมฆดี. (2564). การศึกษาสภาพและแนวทางการบริหารหลักสูตรสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขต
พื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา ในจังหวัดพิษณุโลก. Journal of Roi Kaensarn Academi, 7(4),
160–173. <https://so02.tci-thaijo.org/index.php/JRKSA/article/view/253128>
- ทิตนา แคมมณี. (2560). ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มี
ประสิทธิภาพ (พิมพ์ครั้งที่ 21). สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นพดล อารมณรัตน์. (2560). การบริหารงานวิชาการโดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
ของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 1.
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- นารี ปราณาม. (2566). การบริหารงานวิชาการของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่
การศึกษาประถมศึกษาชัยภูมิ เขต 2. มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย.
- ปาริฉัตร โชติจันทร์. (2560). กลยุทธ์การบริหารงานวิชาการในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขต
พื้นที่การศึกษาประถมศึกษาร้อยเอ็ด เขต 2. วารสารการบริหารการศึกษาและภาวะผู้นำ,
5(18), 78–87.
- ประยูร อิมสวัสดิ์. (2565). การพัฒนาตัวบ่งชี้และแนวทางการบริหารงานวิชาการในทศวรรษหน้า
(พ.ศ. 2563–2572) ของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ภาค
ตะวันออก. มหาวิทยาลัยบูรพา.
- พิพัฒน์พงศ์ ม่วงกล้า. (2563). การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในการบริหารงานวิชาการของผู้บริหาร
สถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสระบุรี เขต 2. มหาวิทยาลัย
เทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.
- เพิ่มพูน รมศรี. (2558). การพัฒนารูปแบบการนิเทศภายในที่มีประสิทธิผล สำหรับโรงเรียนสังกัด
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาร้อยเอ็ด เขต 1. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- ภาณุพงศ์ ธงศรี. (2567). การพัฒนาแนวทางการบริหารงานวิชาการในยุคการเปลี่ยนระดับพลังทาง
ดิจิทัลของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี
เขต 1. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

- ยุทธชัย ราชดา. (2566). แนวทางการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาโดยใช้การมีส่วนร่วมสำหรับโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 3. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ยุทธศักดิ์ หาดเคลือบ. (2564). รูปแบบการนิเทศภายในของสถานศึกษาขนาดเล็กสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุดรธานี เขต 1. มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี.
- วรลักษณ์ อัจฉริยะ. (2565). การพัฒนารูปแบบการนิเทศแบบมีส่วนร่วมเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะการวัด และประเมินผลการเรียนรู้ของครูในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- ศิริภา บัวพันธ์. (2568). แนวทางการพัฒนาการบริหารงานวิชาการสู่ความเป็นเลิศของสถานศึกษา ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาขอนแก่น เขต 4. วารสารวิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย, 15(3), 39–47.
- ศิริพร อิ่มชื่น. (2566). บทบาทการนิเทศภายในของผู้บริหารสถานศึกษาในยุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเพชรบุรี เขต 2. Journal of Educational Innovation and Research, 7(1), 310–322.
- ศิวะลักษณ์ มหาชัย. (2565). การพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา. วารสารมณีเชษฐาราม วัดจอมมณี, 5(2), 168–185.
- สุรศักดิ์ ปาเฮ. (2563). แนวทางการพัฒนาสมรรถนะของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 21. วารสารการบริหารการศึกษาและภาวะผู้นำ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร, 9(34), 10–18.
- สุเมธ งามกนก. (2564). การบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัล. วารสารสมาคมพัฒนาวิชาชีพการบริหารการศึกษาแห่งประเทศไทย, 3(1), 59–67. <https://so04.tci-thaijo.org/index.php/JAPDEAT/article/view/250486/171946>
- สุวิมล ว่องวาณิช. (2562). การวิจัยประเมินความต้องการจำเป็น (พิมพ์ครั้งที่ 4). สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- หทัยชนก พรหมสว่างศิลป์. (2566). การพัฒนารูปแบบการบริหารงานวิชาการในยุคดิจิทัลของโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดใหญ่สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากาญจนบุรี. มหาวิทยาลัยคริสเตียน.
- อนุวัฒน์ สุวรรณมัตย์. (2560). รูปแบบการบริหารงานวัดและประเมินผลในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา. มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม.

